

den allermost nødvendige hjemmehjælp og personlige hygiejne. Jeg tror, at statsministeren skal lede meget længe for at finde en hjemmehjælpsmodtager, som får alt. Og nu skal de ældre, der ikke er plejehjemsplads til, så også til at betale for at få hjælpen, hvis de har været så uforsigtige at spare lidt op. Hvis det er at gøre det bedre, så forstår jeg ikke dansk.

Regeringens store projekt er at gøre Danmark til foregangsland. Jeg må kvittere for, at det nu igen ser ud til at lykkes på en mildest talt meget original måde – også når det drejer sig om at reagere på FN's dagsordener og de forskellige FN-år. I 1994 var det internationalt børneår. Da besluttede regeringen at fejre det ved at ødelægge børnepasningsorloven, hvor tilskudssatsen blev sænket fra 80 pct. til 60 pct. af dagpengesatsen. I år er det internationalt ældreår, og det skal så fejres ved at indføre brugerbetaling på hjemmehjælp og således lægge skat på svagelighed.

Jeg vil godt sige, at vi på den baggrund og de synspunkter, jeg her har givet udtryk for, fuldt ud kan tilslutte os det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten har fremsat. Vi synes, at det ville være en passende afslutning på debatten her at få afvist brugerbetaling på hjemmehjælp.

Kan og vil regeringen så gøre det bedre i forhold til børnefamilierne? Tja, regeringen har endelig spillet ud med et børnepolitisk forslag og vil gøre det muligt at reducere børnepasningsorloven helt ned til bare 8 ugers orlov. Vi har i lang tid efterlyst initiativer på det her område, men udspillet her er temmelig ynkeligt. Det er et spinkelt politisk signal, der dog skal markere, at regeringen sandelig ikke har glemt børnefamilierne. Forslaget slører imidlertid kun svagt, at regeringen i sin grundlæggende prioritering stadig væk sætter arbejdsmarkedet over familien. Familiepolitikken bruges alene som et instrument i arbejdsmarkedspolitikken.

Det ses også af regeringens to tillægsforslag til ændring af børnepasningsorloven. Det ene er, at forældrene skal kunne bruge de sidste 2 uger af orloven på at sluse børnene ind i institutionen igen, og det andet er, at forældrene skal have bedre mulighed for at gå på arbejde i løbet af den halve barselsorlov. Disse forslag er ikke med til for alvor at skabe sammenhæng mellem arbejdsliv og familieliv, og det er bestemt ikke den måde, vi fra Kristeligt Folkepartis side har tænkt os mere fleksibilitet for børnefamilierne. Flexibilitet er først og fremmest et spørgsmål om at skabe bedre mulighe-

der for deltidsarbejde, f.eks. gennem mere fleksible orlovsordninger, der indeholder det element.

Spørgsmålet er, om det her i virkeligheden er den bedste måde at anvende de 100 mio. kr. på, som regeringens børnepasningsforslag vil koste. Det mener vi i høj grad set med Kristeligt Folkepartis øjne er diskutabelt, og vi vil gå stærkt ind i den debat i forbindelse med finanslovforhandlingerne og se på, hvor vi får mest mulig familiepolitik for pengene. Der skal nogle helt andre boller på suppen, hvis også sammenhængskraften i børnefamilierne og dermed i vores samfund skal styrkes.

Det skal ikke nødvendigvis koste mere i kroner og øre, for børnefamilierne hører generelt ikke til de svageste i vores samfund. Man kan godt lave bedre børne- og familiepolitik ved at omfordele, og det er faktisk det, vi har foreslået fra Kristeligt Folkepartis side i vores oplæg til finanslovforhandlingerne.

Det kan lade sig gøre at tage hul på den 1-årige barselsorlov ved at øge orlovssatsen fra 60 pct. til 80 pct. af dagpengemaksimum, hvis man tager børnepasningsorlov i direkte forlængelse af barselsorloven. Det kan også lade sig gøre at hjælpe en af de svage grupper inden for børnefamilierne, nemlig de studerende med børn, ved at give dem en forbedret støtte.

Det kan også lade sig gøre at hjælpe de forældre, der selv har valgt at passe deres børn, ved at give dem en dobbelt børnecheck – vel at mærke ved at omfordele, for man kan nemlig give børnechecken yderligere et knæk, således at den falder i beløb for de børn, der er mellem 13 og 17 år, og på den måde kan man finansiere initiativer, som er rettet mod børnene, mens de er helt små, og det er dem, initiativerne først og fremmest skal målrettes mod.

Det er vigtigt at skabe bedre sammenhæng mellem familieliv og arbejdsliv, og derfor må vi også tage hul på debatten om deltidsarbejde. Vi ville gerne lovgive om en ret til deltidsarbejde for forældre med børn under den skolepligtige alder. Men konklusionen er desværre efter statsministerens åbningstale og den skriftlige del af den også, at regeringen reelt ikke er villig til at gøre det bedre. Danmark er set i et nordisk perspektiv et uland, når det gælder børne- og familiepolitik, og det synes jeg faktisk ikke vi kan være bekendt.

Statsministeren lød nærmest stolt, da han i sin åbningstale omtalte den danske udlændingelov som verdens strammeste. Jeg har svært